

Wijze lessen van je hond

“You don’t get the dog you want, you’ll get the dog you need!” is een uitspraak die ik enige tijd geleden de welbekende hondenfluisteraar uit Mexico hoorde doen. Nou heb ik, als hondengedragstherapeut in opleiding, over het algemeen een uitgesproken mening over deze meneer en zijn gebruikte “methodes”, maar dat even terzijde. Desondanks is deze uitspraak in mijn geheugen blijven hangen en begint hij steeds meer betekenis te krijgen.

Zoals jullie misschien al begrepen hebben, is de Poedel “mijn ras”. Volgens mij herkennen veel hondenuitvoerders zich wel in het feit dat, hoe leuk je alle honden over het algemeen ook mag vinden, er altijd wel één ras is waar je helemaal aan verknocht bent en dat bij je past als een warme jas. Voor mij is dat de Poedel. Lief, vrolijk, meegaand, makkelijk trainbaar, altijd in voor actie, tegelijkertijd de rust zelve, een lust voor het oog en ook nog eens in vele maten, kleuren en kapsels te “verkrijgen”. Kortom, de Poedel is de hond waar ik van geniet, een fijne tijd mee heb, en niet veel problemen mee op mijn pad tegenkom. Een hond dus, goed voor het zelfvertrouwen van de instructeur / toekomstige gedragstherapeut en een prima uitgangspunt om andere mensen te vertellen hoe het allemaal moet.

En toen kwam Gup op mijn pad

Gup is, zoals jullie vast wel weten, geen Poedel, maar een jolige Engelse Cocker Spaniël. En met Gup is alles anders. Gup is zogezegd “the dog I need”. Niet dat ik Gup niet *wilde*, integendeel, ik was helemaal verliefd op Gup, vanaf het eerste moment dat ik hem zag. Maar ik had hem blijkbaar ook nodig om bepaalde lessen van te leren.

Voor degenen die onze story niet kennen zal ik even vertellen hoe Gup op mijn pad gekomen is. Gup was het hondje van mijn moeder. Zij had hem op de leeftijd van acht weken bij een uitstekende fokker gehaald en vanaf de leeftijd van drie weken was ik elke keer met haar mee gegaan omdat zij nou eenmaal een chauffeur nodig had en ik het absoluut geen straf vond om regelmatig bij een nest heerlijk geurende en knuffelzachte pups te gaan kijken. En ondanks dat ik eigenlijk niet zoveel met spaniëls op had en Gup dus absoluut alles behalve een Poedel was, was ik om onverklaarbare redenen helemaal wèg van dat oranje gevlekte dondersteentje.

Maar goed, het was mijn moeders hondje, dus ik probeerde hier verder geen gehoor aan te geven en zo deed hij dus zijn intrede in het huis en leven van mijn moeder.

Waar het binnen de kortste keren helemaal fout ging.

Op de één of andere manier kwam aldaar het ‘slechtste’ in hem boven. Ik kreeg paniekerige telefoontjes van mijn moeder van “hij valt me weer aan”, en inderdaad hoorde ik dan een woest tekeer gaand duiveltje op de achtergrond. Nee, dat was zeker geen gewone speelse puppygrom! Een paar keer heb ik een dagje op hem gepast, ook om te kijken wat er nou precies “mis” was met het

hondje, maar elke keer dat hij bij mij was, was het gewoon een normale, speelse en ondeugende pup. Ach, mijn moeder zou het toch allemaal wel overdrijven dan....

Tot ze met Gup bij de dierenarts kwam en hij deze lelijk zou hebben aangevallen. Mijn moeder geschrokken, de dierenarts geschrokken. "Deze hond moet subiet terug naar de fokker, mevrouw, want dit gaat niet goed komen.", aldus de dierenarts. En toen kwam het verdrietige telefoontje van mijn moeder, "ik kan hem niet houden, Carin, hij is agressief, valt mij aan, viel de dierenarts aan, en nou zie ik het niet meer zitten, hij moet terug naar de fokker!" En ondanks alles maakte mijn hart op dat moment een sprongetje en zonder verder na te hoeven denken zei ik: "Niets ervan, dat hondje komt bij mij!" En zo liep er ineens een Cocker pup tussen mijn geliefde Poedel roedel!

Gelukkig viel het allemaal reuze mee met Gup. Het is een geweldig leuk hondje, een gigantische knuffelkous, minstens zo makkelijk te trainen als mijn Poedels en een echt clicker hondje. Wel is het een hondje dat in allerlei situaties snel kiest voor het inzetten van agressie. Waar een andere hond misschien eerder zal kiezen voor "flight, freeze of fiddeling around", gaat Gup absoluut voor de "fight". Niets mis mee, agressie is geen vies woord, maar een manier van je handhaven in een soms onbegrijpelijk ingewikkelde wereld. Wel ben ik heel bewust met Gup aan het socialiseren gegaan; ringtraining, voerbaktraining, fijne ervaringen op laten doen met veel verschillende typen mensen, etc. Want agressie is natuurlijk niet iets wat we in onze volle maatschappij kunnen gebruiken.

Maar goed, het kwam helemaal goed met Gup en ik had er een geweldig en super gehoorzaam hondje aan. Ik deed er van alles mee, behendigheid, dogdance trucjes, GG, jachttraining en alles ging prima tot..... ik de beslissing nam om ook het werk voor het schot, het jagen dus, met hem te gaan oppakken. Hup naar de jacht instructiedag van de Sun en ik was helemaal verkocht! En het leek me zo fijn voor Gup om datgene te kunnen doen waar hij oorspronkelijk toch voor gefokt was. Bovendien was iedereen vol lof over hem, want een Cocker uit showlijnen, die nog zoveel jachtpassie in zich had, nou, dat zie je niet vaak!

En toen had ik na verloop van tijd een hondje dat liever ging jagen dan iets leuks samen met het vrouwtje te doen. Daar stond ik met al mijn uitspraken aan mijn cursisten: "Je moet gewoon zelf het allerleukste zijn voor je hond". "Je beloningen moeten gewoon nòg lekkerder zijn". "Meer aandachts oefeningen doen." Afijn, je kent het vast wel.....

Gelukkig vond Philip het geweldig leuk om toch met Gup verder te gaan op het gebied van het voorjagen en langzaam maar zeker, met heel hard werken en onder de begeleiding van een hele ervaren, zeer goeie spaniël instructeur, begint de noeste arbeid zijn vruchten af te werpen. De laatste veldwedstrijd liet Gup dan ook veelbelovende dingen zien en langzaam maar zeker komen zij er wel.

Zelf vond ik het ontzettend moeilijk om te accepteren dat ik een hondje had dat bijna nergens veilig los kon lopen. Altijd had ik honden gehad die gewoon overal los konden lopen en constant in mijn buurt bleven. Zelfs wanneer ik als puber met de honden van mijn ouders liep te wandelen had ik mijn oordeel al klaar wanneer ik honden zag die zonodig aan de lijn moesten blijven. Zo zielig! En die baas, die had zeker geen verstand van honden! Tjonge, zeg, die moest nodig eens op cursus gaan met zijn hond!

Gup leert mij niet meer zo snel met mijn oordeel klaar te staan. Om te begrijpen dat mensen soms een verkeerde (ras-) keuze maken, gewoon omdat ze helemaal verliefd worden op dat snoezige snuitje. Dat er soms honden zijn die met de beste wil van de wereld niet geschikt zijn om overal maar

los te kunnen lopen. Dat de baas van die lompe Labrador ook machteloos staat omdat het beestje de sociale omgangsvormen niet zo nauw neemt en zonder enig respect de persoonlijke zone van de andere hond binnen dendert. Dat de eigenaresse van die Duitse Herder ook duizend angsten uitstaat omdat haar hondje in een onbewaakt ogenblik toch weer achter een vrachtwagen aan vliegt. Dat die Galgo uit Spanje jacht maakt op kleine Maltesertjes is vreselijk voor alle partijen, maar ook die baas had alleen maar het beste voor met zijn reddingsoperatie en vindt het vreselijk dat zijn hond dit doet.

Gup leert mij ook om er dan het beste maar van te maken. Oké, hij kan niet overal los lopen. Wat hij wel heel goed kan is lange afstanden lopen. Dat trekken mijn inmiddels krakkemikkige Poedels dan weer niet. Lange afstanden is er voor hun niet meer bij. Terwijl ik dat eigenlijk heerlijk vind. Dus nu is Gup mijn lange-afstands-wandel-hond. Hup, aan het canicross tuig, rugzak om en gaan! Kilometers lopen we samen. Heerlijk! En ondanks dat Gup niet los loopt lijkt hij het in ieder geval prima naar zijn zin te hebben. En voor de afwisseling zijn er een tweetal gebieden waar Gup wel veilig los kan lopen, dus af en toe kan hij helemaal "los" gaan, letterlijk en figuurlijk!

Toch blijven we werken aan zijn "jaag-probleem". Mijn boodschap is dan ook niet om het maar op te geven. Integendeel! Blijf werken aan het probleem. Ga op zoek naar iemand die verstand heeft van het betreffende ras en blijf met een Staande Hond niet hangen bij een instructeur die voornamelijk ervaring heeft met herdershonden. En andersom!

Maar zoek intussen ook naar een manier om samen met je hond leuke dingen te doen. Er is altijd wel iets te vinden wat bij jullie past. En je hond zal je leren dat niet hetgeen we zo graag willen, maar hetgeen we krijgen uiteindelijk is wat we nodig hebben!

"You don't get the dog you want, you'll get the dog you need!"

Carin